

MIKES ISTVÁN, DR.

1914. március 29. Győr – 1986. december 25. Budapest

1932-ben a Pápai Református Gimnáziumban érettségizett, Budapesten a Pázmány Péter Tudományegyetemen szerzett jogi végzettséget, 1936. decemberben avatták doktorrá. Ebben az esztendőben vonult be tényleges katonai szolgálatra. 1937-ben dr. Kun Árpád komáromi ügyvédnél lett joggyakornok, 1938. február 10-től a Bicskei Királyi Adóhivatalban ideiglenesen foglalkoztatott diplomásként dolgozott. 1939-ben a Komáromi Királyi Adóhivatalba helyezték át, 1940-ben pénzügyi fogalmazónak nevezték ki, a következő esztendőből lett joggyakornok. 1941. április 30-tól a Kisvárdai Királyi Járásbíróságon joggyakornok, előtte azonban kérvényezte, hogy ügyészi munkakörben dolgozhasson. 1942-ben a Komáromi Királyi Járásbíróságon, majd a Komáromi Királyi Törvényszéken fogalmazó, közben a komáromi és az ógyallai járásban ügyészi megbízott. 1938-1944 között több ízben tartalékos katonaként teljesített szolgálatot. 1944 márciusában tette le az egységes bírói és ügyvédi vizsgát. 1944-ben tartalékos zászlósként vonult be, Németországban szovjet fogságba esett, 1945 augusztusában szabadult a poznańi fogolytáborból.

Hazatérve a Győri Törvényszéken jelentkezett, ezt követően bírói jegyző lett a Győri Népbíróságon, majd 1946. augusztus 6-tól néppügyész a Győri Néppügyészségen. 1946-tól volt a Magyar Kommunista Párt tagja. 1947. július 19-től kinevezték a Győri Államügyészséghez államügyésznek. Utóbbi tisztsége alól 1948. szeptember 16-án mentették fel. 1948. szeptember 17.-1949. április 25. között a Győri Népbíróságon tanácselnök, 1949. április 26.-1950. január 20. között a Sopron Megyei Államügyészség vezetője. 1951. január 24-től május 9-ig az Adonyi Járásbíróságot irányította. 1951. május 10.-1955. december 5. között tanácselnökként a Kaposvári Megyei Bíróság vezetője. 1955. december 6-tól lett tanácselnök a Fővárosi Bíróságon. 1961. március 1-től 1963. május 6. között berendelték a Legfelsőbb Bíróságra, 1964-ben pedig kiegészítő szolgálatra a Pest Megyei Bírósághoz. 1963-ra elvégezte a Marxizmus-Leninizmus Esti Egyetem hároméves képzését. A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa 1981. június 26-án felmentette bírói tisztségéből. 1981. augusztus 31-én szűnt meg a munkaviszonya, nyugállományba vonult.

A Fővárosi Bíróságon az „ellenforradalmi ügyek” tárgyalására szervezett elsőfokú tanács vezetője volt 1960-ig. 1959. január 26-án elsőfokú büntetőeljárásban halálra ítélte tanácsával Ozsvát Károlyt. A Legfelsőbb Bíróság dr. Borbély János vezette tanácsa 1959. május 12-én helybenhagyta az ítéletet, s Ozsvátot 1959. május 14-én kivégezték. Ő ítélkezett – súlyos börtönbüntetéseket kiszabva – a kecskeméti fegyveres felkelők, Sánta József és társai büntetőügyében 1957. június 26-án, valamint a galgamácsai fel-

kelők, Nemes Gábor és társai büntetőperében 1957. augusztus 1-jén. Ő hirdetett ítéletet a Nagy-budapesti Központi Munkástanács vezetőinek büntetőügyében 1958. március 27-én, Rácz Sándort életfogytig tartó börtönbüntetésre marasztalta, ítéletét 1958. október 24-én másodfokon helybenhagyták.

KITÜNTETÉSEI

Kiváló Munkáért (1938)
Magyar Népköztársasági Érdemérem arany fokozata (1952)
Miniszteri dicséret (1958)
Miniszteri dicséret (1969)
Az Igazságügy Kiváló Dolgozója (1977)

FORRÁSOK, IRODALOM

Országos Bírósági Hivatal – Az igazságügyi szervezetből kivált dolgozók nyilvántartókönyvében rögzített iktatószámok alapján: M/182.
Magyar Közlöny, 1947. július 1. 146. sz.
Magyar Közlöny, 1947. július 22. 164. sz.
Magyar Közlöny, 1948. szeptember 15. 207. sz.
1956 kézikönyve. III. Megtorlás és emlékezés. A kézikönyv főszerkesztője Hegedűs B. András, a kötetet szerkesztette Kende Péter. 1956-os Intézet, Budapest, 1996. 160., 213., 226., 277.
Zinner Tibor: Utak és tévutak a XX. századi magyar felsőbíráskodás káderpolitikájában '56 után. In *A Kúria és elnökei III.* A kötetet szerkesztette Bódiné dr. Beliznai Kinga. HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft., Budapest, 2015. 180.